

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν ἀ' Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^η παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἑορτὴ εἶχε διέλθει εὐφροσύνως, οὐχὶ ὁμως καὶ τόσον ὅσον ἂν οἱ Κερανδαὶ συμμετεῖχον αὐτῆς.

Τὸ Πενοὲ δὲν ἀντεπροσωπεύθη κατ' αὐτήν. Πολλὰ ἐπ' αὐτοῦ διηγοῦντο! Ἡ δικαιοσύνη ἐπελήφθη ἤδη τῆς ὑποθέσεως.

Ἐκαστος ἔλεγε τὴν γνώμην του. Ἐν γένει δὲ πάντες ὠκτερον τοὺς κατηγορούμενους.

Ἄλλως τε πιθανὸν πάντα τὰ θρυλούμενα νὰ ἦσαν ψεῦδη.

Οὕτως, ἔλεγον ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲ Φοντερόζ ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐφρονεῖτο καὶ ὅλος τυχαίως;

Ὁ Κλαύδιος ἐφρικίασεν.

Ὑπῆρχε λοιπὸν καὶ ἄλλο ἐγκλήμα βαρύνον αὐτοὺς! Μήπως δὲν ἤρκει ἓν; Ἀνεμνήσθη μυρίων περιστάσεων, ἐφ' ὧν δὲν εἶχε προσέξει. Ἐνεθυμήθη τὰ σημεῖα τῆς συνενόησεως μεταξὺ Κορεντίνου καὶ Ἰακώβου, ὅτε ὠμίλουν περὶ τῶν Φοντερόζ καὶ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν!

Οἱ διαβάται ἐξηκολούθουν ὁλονὲν διερχόμενοι, λέγοντες ἕκαστος τὴν γνώμην του.

Ἡ Μαριάννα ἦτο παράφρων! Ἀλλ' ἡ νόσος τῆς αὐτῆς δὲν ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς πρωΐας ἐκείνης.

Ἐπασχε πρὸ ὀκτῶ ἡ ἐννέα ἐτῶν τοῦλάχιστον, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς.

Περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐρίνετο λόγος εἰμὴ περὶ τοῦ ἐν τῷ πανδοχείῳ συμβάντος, ὅπερ ἀπασχολεῖ τοὺς πάντας.

Πάντες ὁμως ἦσαν δυσηρεστημένοι διὰ τοῦτο.

Αἱ κόραι ἔλεγον:

— Ἀ! ἂν ὁ Κορεντίνος ἦτο ἐκεῖ!

— Ἡ μόνον ὁ Ἰακώβος, ἔλεγον οἱ ἄνδρες.

Αἱ καλαὶ γυναῖκες ὠκτερον τὴν Μαριάνναν.

Τοιοιουτρόπως ὁ Κλαύδιος ἤκουε μᾶλλον ὕβρεις καὶ αἰτιάσεις κατὰ τῆς χωροφυλακῆς καὶ τοῦ Μισό, τοῦ Λεσγιδοῦ καὶ τῶν δικαστικῶν, ἢ μομφὰς κατὰ τῆς οἰκογενείας του.

Βαθμηδὸν οἱ διαβάται ἠραιώθησαν.

Δὲν ἀγαπῶσι νὰ πλανῶνται ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τὴν νύκτα εἰς Μορβιάν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἡ ὁδὸς ἐμεινεν ὅλως ἔρημος.

Ὁ Κλαύδιος τότε ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ τῆς κρύπτῃς του.

Ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν, εἰς ἣν συνήνησε μίαν βραδύνασαν ἄμαξαν καὶ δύο μεθύσους κλονιζομένους ἐκ τῆς πόσεως τοῦ ἀφθόνου οἴνου.

Τέλος εἰσῆλθε δειλὸς ὡς κακοῦργος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου.

Αἱ αἰθούσαι ἦσαν ἔρημοι πελατῶν.

Αἱ θεραπαινίδες πυρετωδῶς ἤδη εἰργάζοντο εἰς τοποθέτησιν τῶν πραγμάτων ἐν τῇ θέσει αὐτῶν.

Ἡ κυρὰ Νικόλ ἐπετῆρει, ὡς τὴν πρωΐαν, τὴν καλὴν τῆς ὑπηρεσίας ἐκτέλεσιν, τὸ μέτωπόν της ὁμως ἐρρυτιδουτο διατελούσης ὑπὸ τὸ κράτος βιαίας συγκινήσεως.

Ἰδοῦσα τὸν Κλαύδιον ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπεν αὐτῷ, τὸ εἴξευρα ὅτι θὰ ἐπανέλθῃς. Θέλεις νὰ τὴν ξαναἰδῇς. Δυστυχισμένα παιδιὰ!

Καὶ καλοῦσα τὴν Νιότ:

— Πήγαινε! ὁδήγησε τὸν Κλαύδιον εἰς τὴν ἀσθενῇ του.

Ὁ νεανίας ἠρώτησε δι' ἐνὸς βλέμματος τὴν Νικόλ:

— Πῶς εἶναι; Κακά! Ἀλλ' εἶναι νέα καὶ ζωηρά. Θὰ σωθῇ. Πήγαινε λοιπὸν!

Ὁ Κλαύδιος δὲν ἀνέμενε νὰ τὸ ἐπαναλάβωσιν.

Ἡ κροαλὴ ἐφάνετο κοιμωμένη ἀλλὰ δὲν ἐκοιμᾶτο. Ἦν ἀναισθητός.

Διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ἐγκεφαλικῆς πυρετοῦ.

Ὁ Κλαύδιος δι' ἐνὸς βλέμματος ἠνόησε τὸν κίνδυνον.

Ἡ ἀσθενὴς ἦτο ἀληθῶς νέα καὶ ἰσχυρά, ἀλλ' αἱ ἀλλεπάλληλοι συγκινήσεις, ἃς ὑπέστη ἀπὸ τινων ἐβδομάδων εἶχον διασεισῇ τὴν ἀνθηρὰν ἐκείνην ὑγίαν.

Ὑπερήφανος καὶ σοβαρά, εἶχε συγκρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν, τὰς ἀγωνίας καὶ τὰς ὀδύνας τῆς.

Μόνον τὴν προηγουμένην ἡμέραν, εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐλβέν, ἐξερράγησαν αἰφνης ἡ ὀργὴ καὶ ἡ θλίψις αὐτῆς ὑπὸ τὴν ὕβριν τῶν ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ κόμητος δ' Ἀμβαρῆς πρὸς τὴν δεσποσύνην δὲ Φοντερόζ.

Ὁ Κλαύδιος ἐξήτασεν αὐτὴν μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπελήφθη τῆς θεραπείας.

Ὅτε ἡ ξενοδόχος μετὰ τινος στιγμᾶς ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἠρώτησεν αὐτόν:

— Ἐχeis δίκαιον, κυρὰ Νικόλ, εἶπεν αὐτῇ. Θὰ ζήσῃ. Θὰ τὴν σώσωμεν!

— Τὴν ἀγαπᾷς, δὲν εἶναι ἀλήθειά;

— Φεῦ! ἐψιθύρισε ὁ Κλαύδιος καλῶν πτωχῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸ πρόσωπον καὶ ἀσπαζόμενος τὴν φλεγόμενην χεῖρα τῆς Ζουάννας.

Ζ'

Ἐν τῷ σκότει.

Ἦν σχεδὸν μεσονύκτιον.

Εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς, ἡ ἱστορία τῶν Κερανδᾶν ἦν τὸ ἀντικείμενον τῆς συναναστροφῆς.

Ἡ μαρκησία δὲ Φοντερόζ ὠμίλει ὀλίγον ἠκροᾶτο χωρὶς νὰ διδῇ τὴν γνώμην της, πλὴν κακοῦργος χαρὰ ἐξωγραφίζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Οὐδέποτε ἐδέχθη τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους χωρικοὺς ὡς συγγενεῖς. Οἷα εὐκαιρία διὰ ν' ἀρνηθῇ αὐτοὺς!

Μετὰ τοιοῦτον θόριβον ἦσαν βεβαίως χαμένοι!

Ἄν ὑπελείπετο αὐτοῖς αἰδώς, ἔδει νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν τόπον ἐκείνον καὶ νὰ μεταβῶσιν ἀλλοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οὓς ἐξ ἐνστίκτου ἐμίσει, θὰ περιυβρίζοντο, θὰ ἐξηυτελίζοντο καὶ θὰ κατεστρέφοντο.

Ἄν ὄντως ὁ ἐνοχος δὲν ἐξῆ πλεόν, ἡ πρόληψις ὑπῆρχε, βαρύνουσα τοὺς ἀπογόνους.

Ὅπως δὲ οὐδεὶς οὐδαμῶς ἐξετίμα αὐτοὺς ὥστε νὰ ἀναλογισθῇ ὅτι ἡ ἀτίμως αὐτῶν ἀντενάκλα ἐπὶ τοῦ οἴκου της.

Δὲν ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς μαρκησίας ὅτι δι' ἐλαχίστου μέρους τῶν εισοδημάτων της, ἡδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ τὸ σκάνδαλον καὶ νὰ παρασιωπήσῃ νὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην, ἥτις κατέστρεφε τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους.

Δὲν ἤθελεν ἀρνηθῇ ἐν χαρτονομίσμα χιλίων φράγκων εἰς ἐπαίτην μοναχὸν δι' οἰονδήποτε μεμακρυσμένον ἔργον ἢ χειμαρρικήν προπαγάνδαν ἐθυσίαζε μεγάλα ποσὰ ἵνα συντηρήσῃ τὰ εὐσεβῆ ἔργα τοῦ ἐπισκόπου διὰ τὸ Πενοὲ ὁμως ἡ καρδιά της ἦν ξηροτέρα τῆς ἄμμου τῆς Ἀραβίας, σκληροτέρα καὶ τοῦ γρανίτου.

Ἄλλως τε οὐδαμῶς ἤθελε νὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν της. Διὰ τοῦτο οὐδὲ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ κατὰ τὸν φόνον τοῦ συζύγου της ἐπόθει.

Σεισμὸς μόνον ἡ κεραυνὸς καταστρέφων ἐκ θεμελίων τὸ Σαῖν-Ζιλδὰς, ἤθελεν ἀπασχολήσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν εὐσεβῶν ἀσχολιῶν της καὶ τῶν λογαριασμῶν τοῦ οἴκου της.

Καὶ ἴσως ἐτι πλεόν!

Ὁ δ' Ἐστρέλ ἐθριαμβεῦεν ἐν μέσῳ ὁμως τῶν εὐγενῶν δὲ Πρέλ, Φοντραίλ, καὶ Σαμβερζὸ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν χαρὰν του.

Κατὰ τὸ δεῖπνον ἡ Καικιλία, φθᾶσα ὀλίγον βραδέως, ἤκουσε τὴν γνώμην ἐκαστου.

Ἐκείνη ἦν ἐπιφυλακτική.

Εἷς τινὰ λόγον τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις διὰ φράσεων πομπωδῶν ἐμέμφετο τῶν προστατευομένων αὐτῆς, ἀπῆντησε ξηρῶς:

— Περιμείνατε!